

Производството е образувано по реда на раздел V, чл.58д и сл. от ЗАНН по жалба на „*****“ АД срещу наказателно постановление (НП) № 23-2200573/10.11.2022 г. на директора на дирекция „Инспекция по труда ” (Д „ИТ”) – С. област (СО), с което е наложена на основание чл.416, ал.5 от Кодекса на труда (КТ), във вр. чл.414, ал.1 от КТ имуществена санкция в размер на 2 500 (две хиляда и петстотин лева) лв. за нарушение на чл.262, ал.1, т.1, във вр. с чл.128, т.2 от КТ.

С жалбата се оспорва да е осъществено визираното нарушение, тъй като административнонаказващият орган се е позовал единствено и само на системата за достъп до сградите на дружеството, която не отчита начало и край на работния ден, като се излагат подробни съображения за това, както и се твърди, че от образуването му административнонаказателното производство е с допуснати съществени нарушения на процесуалните и материалните правила, твърди се вътрешно противоречие на процесното НП, твърди се, че акта и НП са издадени от некомпетентни органи, съставянето на акта е в отсъствие на нарушителя, с което е ограничено правото му на защита, алтернативно, ако се установи, че е извършено административно нарушение то да се приеме, че същото е маловажен случай.

За дружеството-жалбоподател, редовно призовано се явяват упълномощени процесуални представители. Жалбата се поддържа, а по същество се пледира за отмяна на НП по съображенията, подробно изложени в жалбата. Претендира се адвокатско възнаграждение.

За въззиваемата страна се явява процесуален представител, който оспорва жалбата и по същество пледира за потвърждаване на наказателното постановление като правилно, законосъобразно и обосновано, като се твърди, че от събраните писмени и гласни доказателства по безспорен начин е доказано, че дружеството е осъществило състава на процесното нарушение, не били допуснати процесуални нарушения. Оспорва се приложената присъствена форма, тъй като противоречала на представените писмени материали. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

От събраните по делото доказателства преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съдът установи следното:

Била извършена проверка на „*****“ АД във връзка с подаден сигнал от Й. В. Д.. По време на проверката било установено, че Й. В. Д. заемала длъжността „специалист складови операции“ в „*****“ АД, както и към м. февруари 2022 г. В сградата на дружеството, където Д. полагала труд имало разрешителен режим и отчитането на влизане и излизане от работното място. Свидетелката Т. К., която извършвала проверката взела предвид разпечатката от терминалите на входа, а именно справка от системата за СОДС, от която била предоставена извадка за месеците от януари до юли 2022 г. На проверяващите не били предоставени документи, че работника се е противопоставил на полагане на труд. Проверяващите не били посетили лично работното място на Д.. Имало разстояние от входа, където се

отчита влизането на работещите до работното място на Д.. Нямамо издадена заповед за полагане на извънреден труд, която да е била предоставена на проверяващите. Счели, че системата КРОНОС е относима към изчисляването на извънредния труд. Установили, че Д. в дружеството е на подневно отчитане на работното време, на осемчасов работен ден. Изискано било и пълното трудово досие на Д.. Пряк ръководител към м. февруари 2022 г. на Д. бил А. С.. Свидетелката Й. Д. излага, че през м. февруари 2022 г. ѝ се налагало да остава след работа, защото едно от основните ѝ задължения било да подготвя и извозва бракуваните стоки от склада. През м. февруари имала и допълнителни обучения, които се извършвали по време на работата. За месец февруари не ѝ е изплатено възнаграждение за извънреден труд. Твърди, че е нямала задължение когато излиза в обедна почивка или други почивки през работно време да се чекира. За проверката, констатациите и дадените предписания бил съставен протокол изх. № ПР2231882/03.10.2022 г., като в същото под №3 е да бъде изплатено с увеличение за положен извънреден труд трудовото възнаграждение за м. февруари 2022 г. в размер на 22 часа на лицето Й. В. Д., съгласно чл.262, ал.1, т.1, във вр. с чл.128, т.1 от КТ със срок до 10.10.2022 г. Протоколът бил връчен на 03.10.2022 г. на упълномощено от управителя на дружеството лице С. Г. Б..

Приложена е справка за Й. Д. за реално отработени часове и отсъствия за месец февруари 2022 г., формат 76, от която не се установява полагане от същата на извънреден труд през месец февруари 2022 г.

Съставен е акт за установяване на административно нарушение (АУАН) №23-2200573 на 03.10.2022 г. от свидетеля Т. К. – старши инспектор в Д „ИТ“- СО за нарушение на чл.262, ал.1, т.1, във вр. с чл.128, т.2 от КТ от дружеството. Същият бил връчен на упълномощено от управителя на дружеството лице С. Г. Б.. Срещу АУАН били депозирани писмени възражения на 10.10.2022 г.

Въз основа на АУАН на 10.11.2022 г. е издадено обжалваното наказателно постановление от и.д. директор на Дирекция „ИТ“- СО.

Със Заповед №3-0683/11.08.2022 г. на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“ е възложено на конкретни инспектори, сред които и под №19 на Т. А. К. на основание чл.6, ал.2, т.14 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ (УПИАГИТ) в срок от 11.08.2022 г. до 31.12.2022 г. да имат разширена компетентност и на територията на Столична община.

Издадена е Заповед №3-0693/15.08.2022 г. на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“, която определя правомощията на директорите на дирекции “Инспекции по труда“, като с т.5 ги оправомощава да издават и подписват НП по съставени АУАН от инспектори за констатирани нарушения с място на извършване, находящо се в рамките на територията на друга Д“ИТ“.

Гореизложената фактическа обстановка се установява от събраните по делото писмени доказателства, както и от гласните - показанията на

разпитаните в хода на производството свидетели К. и Д.. Съдът е взел предвид и кредитира писмените доказателства, тъй като не съществуват индиции за тяхната недоставореност. Взети са предвид показанията на свидетелите, които не са в противоречие помежду си, както и не са в противоречие с кредитираните писмени доказателства.

Не се кредитира единствено приложената, частично с надписи на английски език, разпечатка от системата за достъп до сградите на дружеството, доколкото същата няма характер на официален документ. Не е изготвена в съответната форма и липсват данни за лицето, което я е изготвило и неговата длъжност.

От така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е **допустима** като подадена в законния четиринадесетдневен срок, видно от обратната разписка, удостоверяваща получаване на препис от наказателното постановление и от надлежно легитимирано лице, имащо правен интерес от обжалване, като по своята същност е **основателна**, поради следното:

Съдът като съобрази съставения АУАН и издаденото въз основа на него НП № 23-2200573/10.11.2022 г. на директора на Д „ИТ“ СО при изпълнение на функцията си за преценка на законосъобразността на административно-наказателната процедура и във връзка с изложените от жалбоподателя съображения, като разгледа АУАН и издаденото въз основа на него наказателно постановление, с изискванията на ЗАНН, указващите задължителните реквизити на тези актове и редът за съставянето им, намира следното:

На първо място АУАН е съставен от ненадлежно териториално компетентно лице, тъй като изпълнителният директор на ИА „ГИТ“ не е притежавал към момента на издаване на Заповд №3-0683/11.08.2022 г. правомощия по силата на чл.6, ал.2, т.14 от Устройствения правилник ИАГИТ (обн. ДВ, бр.6/14.01.2014г., отм. ДВ, бр.81/11.10.2022г.) да определя обхвата на дейност и компетентност на инспекторите по труда с което да създава възможност за изключения от правилото на чл.16, ал.2 от УПИАГИТ (отм.)

По силата на чл.16, ал.2 от УПИАГИТ (отм.), дирекциите „Инспекция по труда“ осъществяват дейността си на територията на съответната област, като упражняват цялостен контрол за спазване на трудовото законодателство.

Твърди се извършено административно нарушение на територията на гр. С., за което е съставен АУАН от инспектор при Д „ИТ“СО. Императивната разпоредба на чл. 16, ал.2 от УПИАГИТ (отм.) изрично предвижда, че дирекциите осъществяват дейността си на територията на съответната област. Следователно, Д „ИТ“СО, съгласно посочената разпоредба има териториална компетентност само на територията на Софийска област. Предвид което

Заповед №3-0683/11.08.2022 г. на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“ противоречи на чл. 16, ал.2 от УПИАГИТ и е издадена при неправилно тълкуване на съдържанието на чл. 6, ал.2, т.14 от същия правилник. Със Заповед №3-0683/11.08.2022 г. на изпълнителния директор на Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“, която по своя характер е нищожна, е възложено на изрично посочените длъжностни лица – служители в Д „ИТ“ – СО, в срок от 11.08.2022 г. до 31.12.2022 г. разширена териториална компетентност като всеки от тях да извършва на територията на Столична община контрол по спазване на трудовото законодателство. Със Заповед на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“ момента на процесната проверка не може да се променя териториалната компетентност на териториалните поделения, тъй като тя е разписана нормативно, но може само да определя обхвата на материалната компетентност на инспекторите, т.е. правомощията им, но те се упражняват винаги в териториалния обхват по чл. 16, ал.2 от УПИАГИТ (отм.). Разпоредбата на чл.6, ал.2, т.14 от УПИАГИТ (отм.) предвижда, че изпълнителният директор ръководи Агенцията, като определя обхвата на дейност и компетентност на инспекторите по труда. Това е признатата му от подзаконовия нормативен акт възможност да определя материалната им компетентност, но то не касае териториалната им компетентност. В УПИАГИТ (отм.) не е възложено изрично правомощие на изпълнителния директор да определя и променя териториалната компетентност на инспекторите по труда. Към датата на проверката, дейността, съставът, структурата, функцията и организацията на работа на ИАГИТ към министъра на труда и социалната политика, са регламентирани в Устройствения правилник на ИАГИТ, приет с Постановление на Министерски съвет (ПМС) №2/13.01.2014г., отм. ДВ, бр.81/11.10.2022г.).

Поради което и АУАН, въз основа на който е издадено атакуваното НП е съставен от ненадлежен орган, тъй като не е териториално компетентен. Ето защо съдът приема, че обжалваното НП не е издадено от местно компетентния административно-наказващ орган по смисъла на чл.47, ал.1, б. „б“ от ЗАНН (Закон за административните нарушения и наказания), тъй като наказващият орган не може да делегира права, каквито устройствения правилник не му позволява за разширяване обхвата на териториалната компетентност.

Разгледана и по същество процесната жалба е основателна, поради следното:

Установи се, че преценката за изплащане на увеличение на положения извънреден труд в размер на 22 часа на лицето Й. В. Д. е изцяло въз основа на разпечатка от системата за достъп до сградите на дружеството, която както се посочи по-горе няма характер на официален документ и е компроментирана като доказателство, поради което и не се кредитира от съда. Не са били събирани други доказателства относно този факт, а именно какво е било реалното присъствие на лицето на работното място и полагането като време на труд от същото. По делото се установи, че от терминалите за отчитане на

влизането и излизането до работното място на Д. има разстояние, както и че проверяващите не били проверили лично работното място на Д.. Изцяло констатациите за положен извънреден труд от Д. те приели от посочената разпечатка и на посочените оплаквания в сигнала на Д., които е следвало да проверят на място. Не била взета предвид присъствена форма, която представена в хода на съдебното следствие за м. февруари 2022 г. относно Й. В. Д., не установява полагането от същата на извънреден труд в рамките на работното ѝ време в дружеството през целия м. февруари 2022 г. Доколкото липсва извършена проверка за достоверността на отразеното в хартиената разпечатка, а от събраните по делото доказателства не се установява, че лицето Д. е полагала извънреден труд при работодателя си през м. февруари 2022 г., то не са налице основания да се приеме, че е налице осъществено административно нарушение по посочената правна квалификация в акта и издаденото въз основа на него НП по чл.262, ал.1, т.1, във вр. с чл.128, т.2 от КТ. Горното води до извод, че е налице незаконосъобразност на издаденото наказателно постановление и същото следва да бъде отменено.

С оглед изхода на производството, а именно отмяна на процесното НП, претенцията на процесуалния представител на дружеството-жалбоподател за присъждане на разноси се явява основателна. В конкретния случай процесуалното представителство на дружеството-жалбоподател в производството по делото е осъществено от юрисконсулт и от адвокат, който е бил надлежно упълномощен и на същия е изплатено възнаграждение, съгласно отразеното в договора за правна защита и съдействие, в размер на 660 лв. с ДДС. Като съобрази разпоредбата на чл.18, ал.2 от Наредба №1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, във връзка с чл.7, ал.2, т.2, при интерес от 1000 до 10 000 лв. - 400 лв. плюс 10 % за горницата над 1000 лв., съдът прие, че адвокатското възнаграждение в размер на 660 лв. се явява в границите, определени в Наредбата, тъй като размерът му е 550 лв. плюс 20% ДДС. Заплатеният и претендиран размер не е прекомерен, поради което следва да се възложат заплатените от жалбоподателя разноси в посочения размер за процесуалното представителство пред въззивната инстанция по делото, тъй като се явява минималния предвиден в наредбата.

По делото дружеството се е представлявало от юрисконсулт и от адвокат, като е претендирано за възстановяване само заплатеното адвокатско възнаграждение, което е в минималния размер, определен от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и само то следва да бъде уважено.

РАЙОНЕН

СЪДИЯ: